

Москаленко Олексій Ярославович,
курсант 1 курсу факультету
економіко-правової безпеки

Науковий керівник –
доцент кафедри філософії та
політології факультету
економіко-правової безпеки,
кандидат філософських наук, доцент
Підлісний М.М.

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ДЕВІАНТНА ПОВЕДІНКА МОЛОДІ

Усі вчинки будь-якого індивіда отримують суспільну оцінку за критеріями встановлених в цьому суспільстві норм та правил поведінки. Якщо вчинок та його наслідки не відповідають встановленим нормам, то у цьому випадку набувають в очах суспільства незадовільну форму та масу критики, і навпаки, якщо відповідають, то сприймаються у якості абсолютно нормальної поведінки.

Тобто девіантною поведінкою, такою що відхиляється від норми, прийнято вважати сукупність вчинків, дій індивіда чи групи осіб, що не відповідають офіційно встановленим в даному суспільстві нормам і правилам поведінки [1, с. 242].

Причиною девіації може бути проста відсутність сталих норм в суспільстві в котрому формується нова особистість, потенціальний девіант. Тобто таку девіацію треба пов'язувати не з неприйняттям людиною суспільних норм а зі звичайною дезорієнтацією людини. Це можна порівняти з туристом що заблукав у пустелі, турист заблукав не тому що вирішив йти своєю дорогою а тому, що у пустелі просто нема доріг. У підтвердження наведених вище слів наведу як приклад одну з популярних теорій виникнення девіацій у поведінці людини - теорію аномії Д.Е.Дюркгейма та Р.Мертон.

Аномія, за визначенням Е. Дюркгейма, являє собою відсутність чіткої системи соціальних норм чи їх недостатність, що виявляється в руйнуванні єдності культури, в результаті чого, життєвий досвід людей, які проживають в такому суспільстві, перестає відповідати ідеальним, загальноприйнятим нормам. [2].

Ця причина девіації характерна для селищ, віддалених від великих міст, та їх культури, оскільки через відсутність сучасних засобів зв'язку та отримання інформації, таких як, наприклад, Інтернет, зазвичай відсутні, а враховуючи те, що селище можна порівняти з великою сім'єю, місцеве

населення не завжди приймає до своїх норм будь-що нове, притримуючись так би мовити консерватизму. Проте основною причиною цього типу девіації є недостатнє виховання молоді, недонесення до юного розуму батьками та контактуючими з дитиною педагогами норм та правил поведінки, моральних цінностей тощо.

Не менш важливо враховувати такий вплив близького оточення та внутрішнього емоційного стану дитини. Внутрішнім чинником що впливає на поведінку підлітка є пубертатний період нижня межа котрого становить 11-12 років, а верхня - до 17-18.

У більшості досліджень з психології підлітків підкреслюються такі ознаки настання переломного моменту між дитинством і пубертатною стадією:

1) найперші зрушення стосуються настрою і емоційно-вольової сфери. Настрій відрізняється підвищеною лабільністю, постійними змінами веселості і смутку з відчуттям незадоволеності собою і навколишнім світом;

2) світ психічних переживань підлітка пронизаний амбівалентністю і парадоксальністю: впевненість в собі змінюється боязкістю і соромливістю, надмірна активність - пасивністю, егоїзм чергується з альтруїстичністю, прагнення до спілкування - із замкнутістю;

3) підліток починає проявляти підвищену чутливість до критичних зауважень однолітків і дорослих, до того як на нього дивляться, що про нього говорять; стає легко збудливим, дратівливим і одночасно незахищеним, безпорадним. Період найбільшої чутливості індивідуальний у кожного підлітка, здебільшого це 11-13 років. [3. ст.23-24.]

Тобто у цей період дитина є психічно хиткою та нестабільною що може бути причиною відхилень у поведінці.

Вплив близького оточення відіграє чи не найважливішу роль у формуванні програми поведінки підлітка. Сцени фізичного та психологічного насилля у сім'ї та школі, надмірне вживання алкоголю та тютюнопаління батьками чи у близькому колі однолітків порушують психіку дитини та закладають в програму поведінки девіантні норми поведінки. Ця так названа "мода" вживання алкоголю чи паління серед підлітків, котра, як гадає молодь, допомагає виглядати дорослішим, самостійнішим, за рахунок чого підліток намагається ствердитися у компанії, завоювати авторитет, знайти людину зі спільними інтересами.

Таким чином, мотивація девіантної поведінки у підлітків є результатом складної взаємодії несприятливого внутрішнього середовища особистості і суспільства. Це означає, що лише зміни цих зовнішніх і внутрішніх умов можуть вплинути на зміни мотивації поведінки. [4]

Література

1. Чупров В.И. Социология молодежи: учебник / В.И. Чупров, Ю.А. Зубок. М. : Норма: ИНФРА-М, 2014. – 336 с.
2. Дюркгейм Э. Самоубийство: социологический этюд: пер. с фр. с сокр. Под ред.

В.А. Базарова. М. : Мысль, 1994. – 399 с.

3. Злочинність неповнолітніх: причини, наслідки та шляхи запобігання: Навчальний посібник / Н.Ю. Максимова, Л.А. Мороз, Л.І. Мороз, С.І. Яковенко. За ред. С.І. Яковенка; – К.: КЮІ КНУВС, 2005. – 200 с.

4. Чемерис Н.М. Адиктивна детермінанта у молодих осіб при формуванні повноцінної особистості // Східноєвропейський журнал громадського здоров'я. – 2015. – № 2. – С. 148-149.

Муренко Елена Леонидовна,
старший преподаватель кафедры права
Национального политехнического
университета «Харьковский
политехнический институт»

НАРОДОВЛАСТИЕ И СПОСОБЫ ЕГО РЕАЛИЗАЦИИ В ДЕМОКРАТИЧЕСКОМ ГОСУДАРСТВЕ

Согласно определению конституционного права, народовластие представляет собой основу конституционного строя любого правового демократического государства. Народовластие является необходимым принципом, при построении системы органов государственного управления, олицетворяющим волеизъявление народа, которое проявляется непосредственно избирателями, что является прямой формой народовластия, или через представителей, которых избирает народ, для того что бы представлять свои интересы в руководящих структурах государственной власти в соответствии с требованиями закона, его суверенной волей и интересами самого государства. Так же народовластие понимают как принадлежность всей полноты власти народу, согласно этому утверждению, единственным источником власти является – народ. То есть, власть избирается не из какого-то привилегированного круга лиц, а именно из народа, то есть любой гражданин государства является потенциальным носителем властных полномочий.

Демократия имеет свою длительную историю, ее можно рассматривать как результат развития западной цивилизации, в особенности греческого и римского наследия. Известно, что термин демократия образовался от греческого demos — народ и krátos — власть, что буквально, demokratía — народовластие. Следуя из определения терминов, получается что народовластие и демократия это полные синонимы. Так ли это на самом деле? Заметим, что у обоих терминов разная история происхождения. Демократия берет своё начало из Древней Греции, а вот народовластие- этот термин издавна употреблялся в Древней Руси.

Демократия в Древней Греции отчасти была рабовладельческой, ведь в древнегреческих полисах, постоянно шла борьба за власть. В связи с этим,